

**T . S . X . GALICIA CON/AD SEC . 4
A CORUÑA**

SENTENCIA: 00281/2018

-N56820

PLAZA GALICIA S/N

IL

N.I.G: 36057 45 3 2017 0000719

Procedimiento: AP RECURSO DE APELACION 0015017 /2018

Sobre: ADMINISTRACION TRIBUTARIA Y FINANCIERA

De D./ña. TESORERIA GENERAL DE LA SEGURIDAD SOCIAL

Representación D./D^a.

Contra D./D^a. CONCELLO DE VIGO (PONTEVEDRA)

Representación D./D^a. JUAN ANTONIO GARRIDO PARDO

RELATOR: D. FERNANDO FERNÁNDEZ LEICEAGA

NO NOME DE EL-REI

A Sección 004 da Sala do Contencioso-Administrativo do Tribunal Superior de Xustiza de Galicia pronunciou a

SENTENZA

Ilmos./as. Sres./as. D./D^a

JOSE MARIA GOMEZ E DIAZ-CASTROVERDE-PTE

JOSE MARIA ARROJO MARTINEZ

FERNANDO FERNANDEZ LEICEAGA

JUAN SELLÉS FERREIRO

MARIA DEL CARMEN NÚÑEZ FIAÑO

A CORUÑA, quince de outubro dous mil dezaeito.

No recurso de apelación que, co número 15017/2018, pende de resolución ante esta Sala, presentado pola TESOURERÍA XERAL DA SEGURIDAD SOCIAL, representada e dirixida polo letrado dos seus servizos xurídicos, contra a sentenza de 22.03 2018 (PO 379/2017) do Xulgado do Contencioso núm.1 da Vigo. É parte apelada o CONCELLO DE VIGO, representado polo procurador Sr. González-Puelles Casal e asistido do letrado do Concello.

É relator o Ilmo. Sr. D. FERNANDO FERNANDEZ LEICEAGA.

ANTECEDENTES DE FEITO

PRIMEIRO. - O xulgado do contencioso núm.1 da Vigo ditou o 22.03.2018 unha sentenza rexeitando o recurso contencioso administrativo contra as providencia de prema derivadas das liquidacions do IBI.

O recorrente formulou un recurso de apelación solicitando a revogación da sentenza.

SEGUNDO. - Conferido traslado á parte demandada, solicitouse a desestimación do recurso, de conformidade cos feitos e fundamentos de dereito consignados na oposición á apelacion.

TERCEIRO. - Na sustanciación do recurso observáronse as prescricións legais, sendo a súa contía 88.169,84 euros.

FUNDAMENTOS XURIDICOS

PRIMEIRO.- Aceptanse os da sentenza de instancia.

Un suposto idéntico resolémolo na sentenza de apelación 348/2017 de 30.06 onde dixemos:

Álzase a TGSS fronte á sentenza ditada con data 20 de febreiro de 2017 polo Xulgado Contencioso-Administrativo nº 2 de Vigo en procedemento ordinario 434/2016 interesando a súa revogación na consideración de que o juzgador a quo interpretou erroneamente o artigo 81.1 LGSS, en redacción dada pola Lei 52/2003.

SEGUNDO.- Convén precisar que o acto inicialmente recorrido é a providencia de présa dimanante de liquidación do Imposto de Bens Inmables que o Concello de Vigo viralle á TGSS e que o motivo de oposición erro na identificación do suxeito pasivo do imposto articulouse ao amparo da causa prevista na letra e) do artigo 167.3 LGT pois, a xuízo o seu xuízo, a obrigada ao pago do imposto é a Xunta de Galicia xa que o inmables respecto dos que se vira o IBI foron adscritos á Comunidade Autónoma de Galicia en virtude dos Reais Decretos de transferencia 258/1985, do 23 de xaneiro, sobre traspaso á devandita Comunidade Autónoma de funcións e servizos do INSERSO e Real Decreto 213/1996, do 9 de febreiro, sobre ampliación do anterior.

Na liña do exposto no fundamento de dereito segundo da sentenza apelada, destacaremos que non pode a TGSS con ocasión do recurso interposto contra a providencia de présa derivada das liquidacións do IBI ventilar a cuestión relativa á determinación do suxeito pasivo, que xa se fixou nos actos de liquidación conforme á titularidade catastral dos bens inmables que nos incumben. A controversia suscitada sobre a determinación do suxeito pasivo do imposto por razón da adscripción dos bens á Administración Autonómica a pesar da titularidade dos mesmos (tamén catastral) da TGSS é unha cuestión xurídica que debese exporse, no seu caso, á mantenta do recurso contra a liquidación, polo que en ningún caso conforma un erro ou omisión no contido da providencia de présa que impida a identificación do debedor ou da débeda apremada.

A feixes, lembraremos, dun lado, que na nosa recente sentenza do 7 de xuño de 2017, recaída en recurso de apelación 15006/2017 (relator Sr. Sellés Ferreiro) confirmouse o criterio do Concello, transcribindo outra do TSJ de Aragón do 9 de decembro de 2015 que citaba a impugnada que di: PRIMEIRO.- O problema suscítase a partir do feito de que o inmables obxecto de liquidación tributaria do IBI polo Concello de Zaragoza son propiedade da actora Tesourería Xeral da Seguridade Social (TGSS, en diante), pero sobre os mesmos existe unha cesión de uso a favor da Comunidade Autónoma de Aragón.

Nesta situación, a actora TGSS solicita que se declare que o suxeito pasivo obrigado por subrogación legal directamente ao pago do IBI é a Comunidade Autónoma de Aragón, petición que fundamenta no artigo 61 do Real Decreto Lexislativo 2/2004, do 5 de marzo (A LEI 362/2004) e no 81.1 do texto refundido da Lei Xeral da Seguridade Social, precepto este que tras precisar que a titularidade do patrimonio único da Seguridade Social corresponde á Tesourería Xeral da Seguridade Social, dispón -no que agora interesa- que

as Administracións Públicas ás que se adscribiron ou transferido bens inmobles do patrimonio da Seguridade Social deben «d) Asumir, por subrogación, o pago das obrigacións tributarias que afecten aos devanditos bens». Desta previsión legal conclúe que o suxeito pasivo do IBI dos expresados inmobles é neste momento a Comunidade Autónoma de Aragón, de xeito que o Concello de Zaragoza debe requirir de pago tanto en vía voluntaria como executiva á Comunidade, ao ser esta a obrigada ao pago e suxeito pasivo, por subrogación legal, do abono do imposto.

Fronte a esta postura, a demandada Comunidade Autónoma de Aragón e Concello de Zaragoza opuxeron que a actora ostenta a titularidade das leiras no Catastro que xestiona a Administración na que a demandante se integra, polo que debe soportar tamén as consecuencias dos seus propios actos. E razoan que o suxeito pasivo é a persoa que ten a titularidade do dereito que, no seu caso, sexa constitutivo do feito imponible do imposto - art. 63.1 TRLRHL (A LEI 362/2004)-, sen prexuízo da facultade do suxeito pasivo de repercutir a carga tributaria soportada conforme ás normas de dereito común - art. 63.2 TRLRHL (A LEI 362/2004)-. Todo iso conxugado tamén co art. 76.1 do citado texto legal en canto impón aos suxeitos pasivos a obrigación de formalizar as declaracións conducentes á modificación do Catastro Inmobiliario, pois é leste o que determina o suxeito pasivo, e non os concellos, cuxas facultades se achan limitadas pola previsión do art. 77.1 do TRLRHL (A LEI 362/2004) e non alcanzan a identificación e determinación, nin a modificación do suxeito pasivo. En definitiva, a xestión catastral do imposto impoñería unha revisión do Catastro que non tivo lugar. Alégase tamén que a notificación do valor catastral aos suxeitos pasivos do IBI constitúe un orzamento inescusable de eficacia das liquidacións tributarias que pretendan apoiarse naquel.

E como cuestións formais ou adxectivas, a defensa do Concello de Zaragoza expuxo que debía sopesar o Xulgado se nos achamos ou non ante un acto de trámite que decide directa ou indirectamente o fondo do asunto, determina a imposibilidade de continuar o procedemento, produce indefensión ou prexuízo irreparable a dereitos ou intereses lexítimos - art. 25.1 LJCA (A LEI 2689/1998) -. E expón así mesmo que non consta adoptado pola actora o acordo correspondente para o exercicio das accións - art. 45.2.d) LJCA (A LEI 2689/1998) -.

A sentenza apelada estima a demanda, con apoio na sentenza do TSJ do País Vasco do 28 de xuño de 2010 e da sentenza do TSJ da Comunidade Valenciana do 11 de xullo de

ADMINISTRACIÓN
DE JUSTICIA

ADMINISTRACIÓN
DE XUSTIZIA

2007 , por entender que tras a Lei 52/2003 (A LEI 1864/2003) que introduce a nova redacción do art. 81.1 do texto refundido da Lei Xeral da Seguridade Social , estamos ante unha determinación legal do obrigado tributario que incide directamente na identificación do suxeito pasivo e que dá soporte legal á posibilidade de que se lle viren directamente os recibos.

.....

Respecto da cuestión sustantiva debatida, esta non é de ningún xeito se, finalmente, a Comunidade Autónoma de Aragón debe ou non pagar o IBI dos inmobles da Tesourería Xeral da Seguridade Social que a Comunidade ten adscritos ou transferidos, dada a clara dicción do art. 81.1 do texto refundido da Lei Xeral da Seguridade Social, tras a modificación do precepto que introduciu o art. 8 da Lei 52/2003, do 10 de decembro (A LEI 1864/2003) , senón se debe entenderse que o suxeito pasivo obrigado por subrogación legal ao pago do IBI é, directamente, a Comunidade Autónoma de Aragón.

A cuestión foi xa analizada e resolta por esta Sala na súa sentenza nº 368/2014, do 3 de xuño, rolo de apelación nº 146/2014 -, na que se razoa:

«[...] dado que a adscrición non modifica a titularidade dominical -ver en devandito sentido o artigo 73.3 da Lei 33/2003, do 3 de novembro, do Patrimonio das Administracións Públicas (A LEI 1671/2003) e o seu regulamento aprobado polo Real Decreto 1373/2009 (A LEI 16668/2009), do 28 de agosto-, e que a adscrición non se inclúe dentro de ningún dos supostos que, conforme ao artigo 61 do Real Decreto Legislativo 2/2004 (A LEI 362/2004) determinan o feito imponible do imposto, nin a titularidade catastral, conforme ao artigo 9 do Real Decreto Legislativo 2/2004 (A LEI 362/2004) , prima facie e contemplando estas normas, habería de concluírse coa sentenza apelada que é a apelante o suxeito pasivo do tributo discutido.

Certamente expúxose se o suposto de adscrición pode asimilarse ao dereito real de usufructo, con todo, ambas as figuras, aínda que presentan características comúns, son diferentes -así o vén sinalando reiteradamente a xurisprudencia, entre outras, a sentenza da Sala do contencioso-administrativo do TSJ de Galicia do 24 de xuño de 2002 - e, ademais, debe terse en conta que conforme dispón o artigo 14 da Lei 58/2003 (A LEI 1914/2003) , Xeral Tributaria non se admitirá a analogía para estender máis aló dos seus

termos estritos o ámbito do feito imponible, das exencións e demais beneficios ou incentivos fiscais».

E en canto á análise do art. 81.1 do Texto Refundido da Lei Xeral da Seguridade Social, de constante mención, indícase:

«Certamente, dita norma establece que salvo que no acordo de traspaso ou en base ao mesmo previuse outra cousa, corresponde ás Administracións públicas ou a entidades de dereito público con personalidade xurídica propia ou vinculadas ou dependentes das mesmas, ás que se houberen adscrito bens inmobles do patrimonio da Seguridade Social d) Asumir, por subrogación, o pago das obrigacións tributarias que afecten aos devanditos bens, con todo, que iso sexa así, isto é, que a Administración á que se haxan adscrito bens inmobles propiedade da TGSS, veña obrigada ao pago das obrigacións tributarias -non só o IBI - que afecten aos devanditos bens, non significa, fronte ao que se pretende, que se modificou co devandito precepto, no ámbito tributario, o suxeito pasivo do IBI no suposto de adscrición.

Así, en primeiro lugar, debe sinalarse que é certo que, como sinala a parte apelante, o artigo 7 da Lei 58/2003 (A LEI 1914/2003) , Xeral Tributaria, dispón que os tributos se rexerán, d) por esta Lei, polas Leis Reguladoras de cada tributo e polas leis que conteñan disposicións en materia tributaria, o que posibilitaría que unha norma, en principio allea ao ámbito tributario, puidese conter unha norma da devandita natureza, pero non pode descoñecerse, que o artigo 4.1 da Lei 1/1998, do 26 de febreiro (A LEI 837/1998), de Dereitos e Garantías dos Contribuíntes , naquel momento vixente -a cal atopa a súa continuidade no artigo 9 da vixente Lei Xeral Tributaria (A LEI 1914/2003) -, dispoñía que 1. As leis e os regulamentos que conteñan normas tributarias deberán mencionalo expresamente no seu título e na rúbrica dos artigos correspondentes.- 2. As leis e os regulamentos que modifiquen normas tributarias conterán unha relación completa das normas derogadas e a nova redacción das que resulten modificadas, e é o certo que dita precisión non se contén no presente caso. Certamente a exposición de motivos da lei 52/2003 (A LEI 1864/2003), refírese á aproximación da regulación recadatoria da Seguridade Social á que rexe no ámbito tributario, con todo o contexto no que se contén dita referencia é alleo ao ámbito que aquí interesa -o parágrafo no que se inclúe é do tenor literal seguinte. En materia de cotización e recadación prodúcense numerosas e profundas modificacións coas que se perseguen diferentes obxectivos. Neste sentido, cabe resaltar a introdución de maior flexibilidade na concesión de adiamentos para facilitar as

regularizacións nas situacións de morosidade, e a simplificación e axilización e mellora dos procesos recadatorios, así como a aproximación da regulación recadatoria da Seguridade Social á que rexe no ámbito tributario, procedéndose, con tal finalidade, a modificacións como, por exemplo, as seguintes: a eliminación da obrigaçión de presentación dos documentos de cotización con respecto a determinados réximes especiais; o establecemento dunha recarga única, en lugar dos precedentes de mora e de présa, incorporando o interese de demora, e eliminando, para determinados supostos, a reclamación de débeda; a reordenación dos adiamentos, en especial no relativo ao interese legal aplicable, que se concilia co interese de demora, e o perfeccionamento dos procedementos recadatorios seguidos fronte ao sector público, en especial os entes locais-. De feito, o artigo 81, compréndese dentro do capítulo relativo ao réxime económico, sección 1º Patrimonio da Seguridade Social e o que regula é a Titularidade, adscrición, administración e custodia do devandito patrimonio, polo que ha de entenderse que o que regula é as relacións entre a TGSS como titular dos bens e os organismo público aos que se adscriben, o cal é alleo á obrigaçión tributaria que nace da aplicación do IBI a tales bens. Por outra banda, non pode descoñecerse que a postura contraria levaría que o organismo público ao que se adscriben os bens sería suxeito pasivo salvo que no acordo de traspaso ou en base ao mesmo previuse outra cousa.

Por outra banda, que a norma referida non ten carácter tributario confirmaría o feito de que a pesar das diversas modificacións legislativas levadas a cabo con posterioridade á lei 52/2003 (A LEI 1864/2003), dita pretendida reforma tributaria non se incorporou na normativa fiscal -en concreto con posterioridade produciuse a aprobación do Real Decreto Legislativo 2/2004, do 5 de marzo (A LEI 362/2004); do Real Decreto Legislativo 1/2004, do 5 de marzo (A LEI 356/2004); ou modificación do art. 61 do Real Decreto Legislativo 2/2004, do 5 de marzo (A LEI 362/2004), pola Lei 16/2007, do 4 de xullo (A LEI 7292/2007) 2007-.

Por outra banda, non pode descoñecerse, como sinala a sentenza apelada, por canto a continuación expoñerase, a aprobación da lei 27/2013, do 27 de decembro, de Racionalización e sustentabilidade da Administración Local (A LEI 21274/2013), que na súa Disposición Adicional oitava, respecto ao cumprimento de obrigaçións tributarias respecto de bens inmoables da Seguridade Social transferidos a outras Administracións Públicas, dispón que no suposto de incumprimento do disposto no artigo 81.1.d) do texto refundido da Lei Xeral da Seguridade Social, aprobado

polo Real Decreto Lexislativo 1/1994, do 20 de xuño (A LEI 2305/1994), relativo á obrigaón de asumir por subrogación o pago das obrigaóns tributarias que afecten os bens inmobles do patrimonio da Seguridade Social que figuren adscritos ou transferidos a outras Administracións Públicas ou a entidades de dereito público con personalidade xurídica propia vinculadas ou dependentes das mesmas por parte destas, a Tesourería Xeral da Seguridade Social comunicará ao Ministerio de Facenda e Administracións Públicas devandito incumprimento en canto teña coñecemento do mesmo, para os efectos de que se proceda á retención dos recursos ao suxeito obrigado para facer fronte a devanditos pagos nos termos en que se estableza legalmente. Pois ben, se devandito precepto o que persegue é o reintegro pola TGSS das cantidades abonadas, conforme ao referido precepto, por parte dos organismos que incumpran a obrigaón asumir por subrogación o pago das obrigaóns tributarias, é porque estima, nunha interpretación auténtica da normativa legal e esa é a importancia da citada Disposición, que o suxeito pasivo é a TGSS, xa que se se estimase que o suxeito é a Comunidade Autónoma devandito precepto carecería de sentido, pois a TGSS non tería ningunha responsabilidade, sendo o Concello o que se dirixiría contra a Comunidade Autónoma, en período voluntario e en présa, e o que no seu caso debería solicitar ao Ministerio a retención dos recursos do suxeito obrigado ao pago a fin de que lle fose entregado o seu importe.

SEXTO .- Tema distinto ao que estamos a examinar é a quen corresponde, en última instancia, asumir e soportar o pago, tema sobre o que non hai discusión na xurisprudencia xa que a partir da entrada en vigor de devandito art. 81 estímase que dita obrigaón recae nas CCAA, salvo pacto en contrario, debendo precisarse que a maioría das sentenzas sobre a aplicación do referido precepto veñen referidas a reclamacións da TGSS, que xa abonou o imposto, á Comunidade Autónoma respectiva, a fin de que reintegre as cantidades por ela abonadas, e ese ha de entenderse que é o obxecto e contido da sentenza da Sección Segunda da Sala do contencioso-administrativo do Tribunal Supremo do 10 de maio de 2013, recaída no recurso de casación 2061/2011 interposto contra a sentenza da Sección Segunda da Sala do Contencioso-Administrativo do Tribunal Superior de Xustiza do País Vasco, de data 23 de febreiro de 2011, pola que se estima en parte o recurso interposto pola Tesourería Xeral da Seguridade Social contra a desestimación presunta por parte da Administración Xeral da Comunidade Autónoma do País Vasco de oito requirimentos efectuados en solicitude de pago por subrogación do Imposto sobre Bens Inmobles dos exercicios 2000 a 2007, previamente abonados pola TGSS, correspondente a

ADMINISTRACIÓN
DE JUSTICIA

ADMINISTRACIÓN
DE JUSTITZA

inmuebles transferidos á Comunidade Autónoma do País Vasco en virtude de Reais Decretos de Transferencia [...]».

Leste mesmo criterio foi tamén mantido polo Tribunal Superior de Xustiza de Castela-A Mancha, Sección 1ª, en sentenza do 13 de xullo de 2015.

Doutro lado, que xa este Tribunal pronunciouse en sentido contrario ás pretensións da TGSS na sentenza de 677/2001, do 22 de outubro (JT00218) declarando: Debe converterse coa Administración recorrente que a figura da adscrición, cuxa regulación aparece no art. 80 e seguintes da Lei de Patrimonio do Estado e concordantes do seu Regulamento, non é asimilable, a efectos do art. 65 da Lei 39 /88, á figura do usufructo, ou o que é o mesmo, cando o indicado precepto fai referencia ao dereito real de usufructo, ben para cualificar como suxeitos pasivos do IBI aos titulares de tal dereito sobre bens inmuebles ou aos propietarios deses mesmos bens sobre os que non recaia o aludido dereito de usufructo, está a facelo á figura civil do usufructo, aspecto sobre o cal xa tivo oportunidade de pronunciarse a propia Xurisprudencia con referencia á figura impositiva da Contribución Territorial Urbana, antecedente xurídico-tributario do IBI, o que leva a concluír que o SERGAS non pode ser cualificado de suxeito pasivo do IBI respecto daqueles inmuebles que, incluídos no patrimonio común da Seguridade Social e cuxa titularidade, como é sabido, corresponde á Tesourería Xeral da Seguridade Social, fóronlle adscritos para o cumprimento das funcións e xestión dos servizos que foron obxecto de transferencia.

Certo é que o R. D. 1221 /92, de 9 -X, estableceu para as Entidades Xestoras, entre outras obrigacións, a de abonar todos os impostos que gravaban os bens daquel patrimonio que lles fosen adscritos, e en tal sentido, o INSALUD viría obrigado desde entón a soportar os impostos que graven os inmuebles do patrimonio da Seguridade social que teña adscritos. Con todo, respecto dos bens que se adscribiron a unha Comunidade Autónoma en virtude dun R.D. de transferencia, deberá estarse, segundo dispón a Adicional 6ª daquel Real Decreto, ao que dispoña o Acordo da Comisión Mixta de Transferencia. Polo que se refire ao R. D. 1679/90, de 28 -XII, sobre traspaso de funcións e servizos do INSALUD á Comunidade Autónoma de Galicia, nel dispónse que quedan traspasados os servizos e institucións e os bens, dereitos e obrigacións, así como o persoal que figuraba nas relacións adxuntas ao acordo da comisión mixta e os créditos orzamentarios determinados segundo o procedemento establecido no propio acordo. En sede do propio Acordo da Comisión Mixta, establécese no seu apartado F) que se traspasan á Comunidade Autónoma de Galicia os bens, dereitos e obrigacións do

Instituto Nacional da Saúde que corresponden aos servizos traspasados e adscribíense á Comunidade Autónoma de Galicia os bens patrimoniais afectados ao Instituto Nacional da Saúde que se recollen no inventario detallado da relación adxunta número 1 , establecendo que esa adscripción enténdese sen prexuízo da unidade do patrimonio da Seguridade Social, distinto do Estado e afecto ao cumprimento dos seus fins específicos, cuxa titularidade corresponde á Tesourería Xeral da Seguridade Social. Dos propios termos do Acordo, xa se advirte que a subrogación do SERGAS nas obrigacións do INSALUD refírese ás obrigacións que correspondían ao devandito Instituto respecto dos servizos transferidos, arbitrándose a tal fin a correspondente achega crediticia-orzamentario, cúmulo obrigacional que pesaba sobre aquel Instituto á data de efectividade do traspaso, que o foi o 1 de xaneiro de 1991, en cuxo momento, sobre o INSALUD non pesaba aquela obrigación ou responsabilidade de abono dos impostos que gravaban os bens inmoebles insertos no patrimonio da Seguridade Social, o que leva a concluír que respecto do SERGAS non se deu un acto ou disposición de derivación de responsabilidade por obrigacións tributarias que pasaron, con posterioridade a aquel Real Decreto de transferencias, a ser de cargo do INSALUD.

En conclusión, non sendo o SERGAS suxeito pasivo do IBI, nin responsable do pago dese tributo, resulta non axustada a dereito a reclamación ao devandito Organismo do pago da liquidación impugnada, polo que procede a estimación do recurso.

En consecuencia, procede desestimar o recurso de apelación sen que a sentenza do TS que se cita no mesmo resulte de aplicación ao caso de autos pois nela non se determina quen é o suxeito pasivo do IBI en casos de adscripción formal dos bens á Administración Autonómica.

Razóns de igualdade e seguridade xurídica esixen mantelo mesmo criterio. A esto engadimos que o recurso de casación da TXSS non llo admitiron a trámite (auto TD 08.01.2018).

TERCEIRO.- De conformidade co artigo 139 da Lei Xurisdiccional as costas procesuais desta alzada han de impoñerse á parte recorrente na contía máxima de ata mil euros por dereitos de representación e asistencia xurídica.

Por todo o exposto, en nome do Rey, pola autoridade que lle confire a Constitución, esta sala decidiu

ADMINISTRACIÓN
DE JUSTICIA

ADMINISTRACIÓN
DE XUSTIZA

FALLAMOS

Que REXEITÁMOLO recurso de apelación presentado pola TESOURERÍA XERAL DA SEGURIDADE SOCIAL contra a sentenza 78/2018 do Xulgado do Contencioso núm.1 de VIGO (PO 379/17)

Impoñenselle as custas ata a contía máxima de 1.000 euros.

Notifíquese ás partes e, no seu momento, devólvase o expediente administrativo á súa procedencia, con certificación desta resolución. Contra esta resolución teñen un recurso de casación ante a Sala Terceira do Tribunal Supremo. Devandito recurso haberá de prepararse ante a Sala de instancia no prazo de trinta días, contados desde o seguinte ao da notificación da resolución que se recorre, en escrito no que, dando cumprimento aos requisitos do artigo 89 da Lei Reguladora da Xurisdición Contencioso-Administrativa, tómese en consideración o disposto no punto III do Acordo da Sala de Goberno do Tribunal Supremo de data 20 de abril de 2016, sobre extensión máxima e outras condicións extrínsecas dos escritos procesuais referidos ao recurso de casación (B.Ou.E. do 6 de xullo de 2016).

Así o pronunciamos, mandamos e asinamos.

